

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Oulíkové a soudců Miroslava Makajeva a Martiny Kotouček Mikoláškové v právní věci

žalobců: a) R. S.
bytem X
b) S. Š.
bytem X

oba zastoupeni advokátem Mgr. Michalem Svatoněm
se sídlem Vinohradská 2133/138, Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
se sídlem Zborovská 81/11, Praha

za účasti: **Tělocvičná jednota Sokol Lety, IČO 44685131**
sídlem Sokolská 12, Lety
zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Fárou
sídlem Na Příkopě 988/31, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2023, č. j. 004828/2023/KUSK

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2023, č. j. 004828/2023/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci a) na náhradě nákladů řízení částku 15 668,03 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce a), advokáta Mgr. Michala Svatoně.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni b) na náhradě nákladů řízení částku 15 668,03 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně b), advokáta Mgr. Michala Svatoně.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobci se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2023, č. j. 004828/2023/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Řevnice (dále též jen „stavební úřad“) ze dne 23. 8. 2022, č. j. 4349/2022/SU/Hko (dále též jen „prvostupňové rozhodnutí“), o dodatečném povolení stavby osoby zúčastněné na řízení (dále též „stavebník“) s názvem „*změna povrchu kurtů-změna užívání z kurtů na odbíjenou na tenisové kurty*“ (dále jen „stavba“) na pozemku stavebníka parc. č. XA v kat. území X (další v textu uvedené pozemky jsou ve stejném katastrálním území, dále soud bude uvádět pouze parcelní čísla).
2. Žalobci předně namítali, že se před vydáním napadeného rozhodnutí neměli možnost seznámit se s podklady rozhodnutí. Správní orgány též řádně nezjistily skutkový stav věci, když se nevypořádaly s tvrzeními žalobců ohledně rozšíření rozměrů hrací plochy obou kurtů (SO 05, SO 06) včetně nového odvodnění obou sportovišť. Rozměry hřišť byly v rámci stavebních úprav upraveny v roce 2014. Žalobci doložili stavebnímu úřadu fotodokumentaci, ze které vyplývá, že došlo k odstranění starých staveb hřišť a byly provedeny zcela nové stavby, jejichž hranice se posunuly směrem k hranicím pozemků žalobců, zejména žalobkyně b). Žalovaný nadto nesprávně posoudil odstupové vzdálenosti jednotlivých staveb od hranice pozemku (nejmenší vzdálenost 2,9 m kurtu od stavby), pokud vzal v úvahu nikoli hranici stavby kurtu, ale hranici „*herní lajny*“, která v žádném případě nevymezuje a nemůže vymezovat hranice stavby. Reálná vzdálenost stavby kurtu od hranice nemovitosti žalobkyně b) je méně než 1 m. Z uvedených důvodů nemůže žalobkyně b) provádět údržbu své nemovitosti. Žalobci proto trvali na námitce, že stavby sportovišť byly podstatně rozšířeny a že se správní orgány měly podrobně zabývat jednotlivými částmi staveb, které stavebník provedl v roce 2014. Z přiložených fotografií vyplývalo, že stavebník odstraňoval zeminu a zakládal stavby přímo u stěny nemovitosti žalobkyně b) a odhalil i základy stavby.
3. Správní orgány nekriticky převzaly odůvodnění z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2021, č. j. 43 A 44/2020-70, že soubor sportovišť byl rozhodnutím z roku 1980 povolen. Předmětem soudního řízení ale nebylo posouzení oprávnění původních staveb sportovišť, a správní orgány ji proto nemohou z rozsudku dovozovat. Navíc stavební úřad vymezil řízení o dodatečném povolení stavby jako „*Změna povrchu kurtů, Změna užívání z kurtů na odbíjenou na tenisové kurty, Lety, ulice Sokolská č.p. 12*“, avšak nařídil odstranění stavby sportovišť jako celku. Stavebník měl proto v řízení o dodatečném povolení stavby žádat o povolení v rozsahu, v jakém stavební úřad nařídil jejich odstranění. S ohledem na skutečnost, že původní stavby nebyly povoleny (žádné rozhodnutí nebylo doloženo), měly správní orgány uvedenou otázku posoudit. Dokumenty nasvědčují tomu, že stavby byly původně provedeny bez příslušného povolení a původní vlastník usiloval o následnou „*legalizaci*“ staveb. O tom svědčí i skutečnost, že posledním dokumentem je výzva vůči původnímu vlastníkovi k doplnění žádosti o dodatečné povolení stavby.
4. Dle žalobců se správní orgány nedostatečně vypořádaly i s námitkami ohledně imisí, které vznikají provozem hřišť. Žalobci nesouhlasili s odůvodněním, že sportoviště se na daném

místě nachází již několik desítek let a prachové a hlukové emise, které by teoreticky mohly být spojeny s provedenými úpravami, nepřesahují míru nepřiměřenou místním poměrům nebo neomezuje obvyklé užívání pozemků účastníků. Správní orgány měly k dispozici zprávu hygienické stanice, ze které vyplývá, že při hře tenisu dochází k mnohonásobnému překročení hlukových limitů. Není také pravdou, že by stavebník neprovozoval sportoviště ke hře tenisu po výzvě stavebního úřadu, neboť je užíval v období červenec až září 2022 bez omezení (viz inzerce v obecním časopisu na sportovní akce v uvedených měsících). Stavební úřad se spokojil s formálními opatřeními, která stavebník provedl, přičemž skutečný rozsah užívání sportoviště byl odlišný, na což žalobci opakovaně upozorňovali.

5. Žalobci z výše uvedených důvodů navrhli, aby soud zrušil jak napadené, tak prvostupňové rozhodnutí.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se žalobci seznámili se spisem při místním šetření dne 21. 6. 2022. Před vydáním rozhodnutí osoba zúčastněná na řízení zaslala stavebnímu úřadu vyjádření k námitkám žalobců ze dne 20. 6. 2022 (pozn. soudu: zřejmě myšleno vyjádření ze dne 24. 6. 2022), jak bylo domluveno při ústním jednání dne 21. 6. 2022, které není podkladem rozhodnutí dle § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Nejmenší vzdálenost kurtu od stavby je 2,19 m, tj. zcela v dostatečné míře pro údržbu staveb i užívání prostoru mezi stavbami pro technická či jiná vybavení a činnosti, např. technickou infrastrukturu, v souladu s § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území. Stavba je v souladu s územním plánem obce, hygienickými i požárními předpisy i ostatními parametry. Užívání stavby nevybočuje z užívání stavby v místě obvyklého. Jak bylo stavebníkem vysvětleno, počet sportovců aktivně zapojených ve hře by se měl snížit, stejně tak bude pokračováno s kropením ke snížení prachových emisí a umístění pruhu látkové zábrany do výšky cca 2 m na pletivo vedle kurtu SO 06 po celé jeho délce. Dle vyjádření dotčených orgánů, obce Lety, obsahu projektové dokumentace a Provozního řádu nedojde stavbou k narušení kvality obytného prostředí a pohody bydlení nad přípustnou mírou.
7. Žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.
8. Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ze dne 17. 4. 2023 k žalobě uvedla, že správní řízení ani napadené rozhodnutí neobsahují tak závažné vady, aby měly vliv na zákonnost nebo nicotnost napadeného rozhodnutí. Osoba zúčastněná na řízení učinila provozní opatření, aby se od července 2022 kurty nevyužívaly k hraní tenisu. Ve zbytku se zcela ztotožňuje s vypořádáním odvolacích námitek žalobců v napadeném rozhodnutí.
9. Žalobci v replice ze dne 3. 5. 2023 uvedli, že stavební úřad zahájil řízení o odstranění stavby, tj. části stavby nazvané „*TJ Sokol Lety-soubor sportovišť Lety, ulice Sokolská č. p. 12*“. Osoba zúčastněná na řízení žádala o dodatečné povolení stavby „*změna povrchu kurtů-změna užívání z kurtů na odbíjenou na tenisové kurty*“. Předmět obou řízení se nepřekrývá, přesto stavební úřad zastavil řízení o odstranění stavby s odkazem na napadené rozhodnutí. Stavebník měl žádat o povolení celého souboru sportovišť, nikoli o změnu užívání. Žalobkyně b) doplnila, že hřiště nebyla v minulosti povolena a neměla tušení o tom, že je hřiště v blízkosti její nemovitosti provozováno, neboť se hrálo minimálně a na vzdálenějším hřišti.
10. Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ze dne 12. 6. 2023 dodala, že žalobci neprokazují zásah do přesně specifikovaných veřejných subjektivních práv. Žalobci tvrdí, že je provoz

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

kurtů obtěžuje, na druhou stranu jejich provozu nebránili v době, kdy je sami užívali. Již z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2021, č. j. 43 A 44/2020-70, vyplývá, že dle zjednodušené dokumentace souboru sportovišť vzdálenost 4,44 m skutečně představuje vzdálenost od tenisového kurtu k hranicím pozemků parc. č. XA a parc. č. XB. Jedná se však o vzdálenost od úrovně tzv. základní čáry ohraničující kratší strany tenisového kurtu, a nikoli vymezení konce antukové plochy. Odvodňovací systém je vybudován nově a je z technického hlediska plně funkční. Kurty SO 05 a SO 06 jsou vyspádovány do prostoru mezi nimi, kde je umístěn odvodňovací systém. Oproti předchozímu stavu je voda odváděna směrem od hranice pozemků. Je proto absurdní, že by docházelo k zatékání vody do sklepu žalobců.

Průběh jednání před soudem

11. Při jednání dne 18. 6. 2025 účastníci setrvali na již dříve písemně vyjádřené argumentaci. Soud podrobně konstatoval obsah soudního a správního spisu.
12. Soud neprováděl dokazování rozhodnutími správních orgánů ani dalšími listinami, které byly součástí správního spisu, neboť obsahem správního spisu se dokazování neprovádí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117). Soud pro nadbytečnost neprováděl dokazování listinami navrženými žalobci – fotografiemi kurtů při realizaci staveb v roce 2014 a fotografiemi odstupové vzdálenosti stavby od pozemku žalobce a), spisem Okresního soudu Praha-západ ve věci sp. zn. 5 C 64/2016, listinou „*Žádost o dodatečné vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení*“ ze dne 1. 2. 1980, inzercí užívání sportovišť pro hru tenisu a články zpravodaje Lety, neboť veškeré skutečnosti tvrzené účastníky neboť skutečnosti, které žalobci těmito listinami chtěli dokázat, lze dostatečně posoudit na základě listin (zejména fotografií a žádosti stavebníka o vyloučení odkladného účinku případného odvolání), jež jsou součástí správního spisu.
13. Žalobci v replice ze dne 3. 5. 2023 odkazovali na zprávu Krajské hygienické stanice Středočeského kraje se sídlem v Praze (dále též jen „Krajská hygienická stanice“) ze dne 15. 10. 2015, č. j. KHSSC 48333/2015, ze které mělo vyplývat, že při provozu hřišť mělo docházet k mnohonásobnému překročení hygienických limitů hluku. Soud si proto od Krajské hygienické stanice vyžádal všechny listiny související s měřením hluku z provozu tenisových kurtů osoby zúčastněné na řízení, které nebyly součástí správního spisu. Soud k důkazu provedl listiny – protokol o kontrole ze dne 18. 8. 2015, č. j. KHSSC 34239/2015, z měření hluku z provozu tenisových kurtů (včetně zřetelných a srozumitelných hlasových projevů) v Letech u Dobřichovic a vyjádření Krajské Hygienické stanice ze dne 29. 10. 2015, č. j. KHSSC 48333/2015, k námitkám a připomínkám osoby zúčastněné na řízení proti protokolu o kontrole. Dle sdělení Krajské hygienické stanice byla zpráva ze dne 15. 10. 2015, č. j. KHSSC 48333/2015, pouze konceptem pro posledně citované vyjádření (viz úřední záznam na č. l. 70 soudního spisu), a proto soud neprováděl dokazování touto listinou.

Průběh správního řízení a obsah správního spisu

14. Soudu je z úřední činnosti známo, že již dříve rozhodoval o žalobě žalobců proti žalovanému na ochranu před nezákonným zásahem, kterou se domáhali obnovení stavu před vydáním osvědčení žalovaného spočívajícího v ověření zjednodušené dokumentace ze dne 29. 1. 2020, č. j. 0462/2020/SU/Hko, jímž žalovaný ověřil zjednodušenou dokumentaci stavby „*TJ Sokol Lety – soubor sportovišť Lety, Sokolská č.p.12*“ sestávající ze tří kurtů a tréninkové stěny na pozemcích parc. č. XC, XA, XD, XE a XF. Z rozsudku soudu ze dne 6. 10. 2021,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

č. j. 43 A 44/2020-70, vyplývá, že žalovaný zahájil opatřením ze dne 2. 12. 2019, č. j. 6040/2019/SU/HKo, řízení podle § 125 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Z listin založených ve správním spise mělo vyplývat, že TJ Sokol Lety podala dne 1. 2. 1980 Radě místního národního výboru Lety, komisi pro výstavbu, žádost o vydání dodatečného územního rozhodnutí a stavebního povolení na objekty zanesené v přiloženém situačním výkresu (žádost ze dne 1. 2. 1980). Komise pro výstavbu projednala žádost dne 4. 2. 1980 a doporučila ji ONV Praha-západ ke kladnému vyřízení (vyjádření předsedy Komise pro výstavbu ze dne 5. 2. 1980, č. j. 69/80 - výst.). Spis týkající se výstavby sportoviště v Letech sp. zn. výst. 328/12234/1980 byl zapůjčen Okresnímu soudu Praha-západ pro účely řízení ve věci sp. zn. C 937/83, avšak spis byl již skartován. Rozhodnutím ze dne 16. 10. 2017 žalovaný podle § 142 odst. 1 správního řádu deklaroval, že rozhodnutím ONV Praha-západ ze dne 22. 4. 1980 vzniklo TJ Sokol Lety právo zřídit a užívat soubor předmětných staveb. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí ze dne 16. 10. 2017 mj. uvedl, že legálnost stavby sportoviště prověřoval na základě podnětu již v roce 2013. Úpravy hřiště provedené v roce 2014, které spočívaly ve výměně antukové vrstvy a prodloužení plochy hřiště nevyžadovaly žádné rozhodnutí ani jiné opatření stavebního úřadu, jelikož se jimi nezměnil vzhled prostředí ani odtokové poměry, a proto se nejednalo o terénní úpravy ve smyslu § 3 odst. 1 stavebního zákona. Zdejší soud měl naopak za to, že vydání ověření zjednodušené dokumentace žalovaným ze dne 29. 1. 2020, č. j. 0462/2020/SU/HKo, bylo nezákonným zásahem, neboť rozšíření souboru sportovišť z roku 2014 vyžadovalo územní souhlas a stavební povolení. Tyto akty však nebyly součástí předložené spisové dokumentace. Tento závěr platil ve vztahu k provedení stavebního záměru spočívajícího v rozšíření stavby souboru sportovišť. Úpravy hřiště provedené v roce 2014 měnily podobu a účel (části) stavby vyplývající z rozhodnutí a opatření souvisejících se stavbou, která jsou ve zjednodušené dokumentaci souboru sportovišť uvedena.

15. Soud zjistil ze správního spisu následující pro věc podstatné skutečnosti.
16. Dle prvostupňového rozhodnutí stavební úřad, vázán názorem z rozsudku zdejšího soudu č. j. 43 A 44/2020-70, zahájil řízení o odstranění části stavby podle § 129 odst. 1 stavebního zákona. V oznámení byl stavebník poučen o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby.
17. Stavebník podal dne 5. 4. 2022 žádost o dodatečné povolení stavby – „*změna povrchu kurtů-změna užívání z kurtů na odbíjenou na tenisové kurty*“. K žádosti přiložil mj. Provozní řád venkovního sportovního hřiště Tělocvičné jednoty Sokol Lety a kladná závazná stanoviska správce povodí a krajské hygienické stanice, jakož i souhlasná stanoviska Městského úřadu Černošice – odboru životního prostředí, vodoprávního úřadu a odboru územního plánování.
18. Stavební úřad dne 23. 5. 2022 rozeslal účastníkům řízení oznámení o zahájení řízení a pozvání k ústnímu jednání spojenému s ohledáním na místě stavby na den 21. 6. 2022. Dne 15. 6. 2022 (po kontrolní prohlídce na stavbě ze dne 13. 6. 2022) vyzval stavební úřad žalobce ke zjednání nápravy, aby nedocházelo k užívání kurtů č. 1 (SO 05) a kurtu č. 3 (SO 06). Stavebník přípisem ze dne 28. 6. 2022 uvedl, že učinil provozní opatření, aby oba kurty nebyly od 1. 7. 2022 užívány k hraní tenisu, přičemž oznámení o zákazu hraní tenisu bude od 1. 7. 2022 viditelně umístěno na oplocení u vstupu na kurty.

19. V námitkách v řízení o dodatečném povolení stavby žalobci shodně jako v žalobě uvedli, že se nejedná o změnu povrchu již stávajících hřišť a změny účelu užívání, nýbrž se jedná o stavby nové, jejichž provedení nebylo předmětem žádného veřejnoprávního povolení. V lokalitě stavby se nachází rodinné domy a dochází k narušení kvality obytného prostředí (pohody bydlení). Přestože nemusí být umístění sportoviště v rozporu s územním plánem, měl by stavební úřad posuzovat záměry s ohledem ke všem okolnostem, tj. v projednávaném případě trvat na provedení hlukové studie. Záměr je rovněž nepřijatelný z důvodu produkce prachových emisí. Zásadním nedostatkem záměru je i umístění stavby bezprostředně k hranici pozemků a nemovitostí žalobců (necelý 1 metr od hranice pozemku) a rozpor s § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území.
20. Dle protokolu z ústního jednání – místního šetření ze dne 21. 6. 2022, kde byli přítomni mj. žalobci a stavebník, byly stavebnímu úřadu doručeny námitky žalobců ze dne 20. 6. 2022, na které měl reagovat zástupce osoby zúčastněné na řízení do 24. 6. 2022. Do spisu byly založeny listiny předložené panem Š., tedy znalecký posudek z prosince 2020, kterým měl znalec posoudit pasport o skutečném provedení stavby a podklady pasportu, a dopis adresovaný stavebnímu úřadu ze dne 9. 8. 2013, kterým osoba zúčastněná na řízení avizovala výsledky jednání výborové schůze Tělocvičné jednoty Sokol Lety ohledně sporu se sousedy – rodinou žalobkyně b). Z dopisu vyplývá, že tréninková stěna nebude využívána, od 12. 8. 2013 měla být odstraněna síťová zábrana, která je v současné době umístěna v blízkosti rodinného domu žalobkyně b) a že hřiště na nohejbal či volejbal budou zrušena a místo nich bude směrem ke stánku občerstvení umístěn jeden kurt pro tenis.
21. Dne 30. 6. 2022 stavební úřad obdržel vyjádření stavebníka k námitkám žalobců. Hájí se, že jsou kurty v areálu TJ Sokol Lety užívány již více než 40 let pro míčové sporty, a to skupinou až 28 sportovců najednou. Změny provedené stavebníkem by reálně měly přispět ke snížení hlučnosti a prašnosti. Nedošlo k podstatné změně umístění kurtů proti původnímu stavu, žádný z kurtů není blíže než 2,05 m od hranice pozemků žalobců. Sklon kurtů směřuje do drenážního kanálku, který se nachází mezi kurty a je sveden do stávajícího vsaku. Ani povrchová voda z kurtů dle stavebníka nemůže mít vliv na žalobce.
22. Dne 23. 8. 2022 vydal stavební úřad prvostupňové rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Žalovaný odvolání žalobců zamítl a prvostupňového rozhodnutí potvrdil napadeným rozhodnutím.

Posouzení věci soudem

23. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené, přičemž shledal, že se jedná o žalobu věcně projednatelnou.
24. V dalším kroku soud přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Po přezkumu napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**.
25. Žalobci předně namítali, že se před vydáním napadeného rozhodnutí neměli možnost seznámit se a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

26. Podle § 36 odst. 3 správního řádu, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak.
27. Z obsahu správního spisu vyplývá, že před vydáním prvostupňového rozhodnutí stavební úřad obdržel vyjádření stavebníka ze dne 24. 6. 2022 k námitkám žalobců ze dne 20. 6. 2024. Dne 23. 8. 2022 vydal prvostupňové rozhodnutí, aniž by umožnil účastníkům (žalobcům) vyjádřit se k podkladům nebo jim rozeslal zmíněné vyjádření stavebníka. Za podklad rozhodnutí toto vyjádření ovšem nepovažoval, na což ostatně poukázal i žalovaný ve vyjádření k žalobě i v napadeném rozhodnutí, když uvedl, že se jedná „pouze“ o názor účastníka řízení k dané věci, nikoli o námitku ani důkaz či návrh.
28. Soud souhlasí se správními orgány v tom, že vyjádření účastníka řízení zpravidla není podkladem rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, neboť se jedná pouze o procesní postoj a argumentaci účastníka řízení, a nikoliv o podklad, z něž by stavební úřad učinil (resp. vůbec mohl učinit) jakékoliv skutkové zjištění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2024, č. j. 10 As 122/2024-60). „Podklad rozhodnutí“ ve smyslu citovaného § 36 odst. 3 správního řádu je podle Nejvyššího správního soudu třeba vykládat jako podklad, na jehož základě správní orgán činí skutková zjištění o jím posuzované věci. Smyslem tohoto ustanovení je poskytnout účastníkovi správního řízení možnost sdělit správnímu orgánu své stanovisko k důkazním prostředkům, které správní orgán v řízení shromáždil, resp. umožnit účastníku řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí mohl uplatnit své výhrady k podkladu rozhodnutí a ke způsobu jeho zjištění – tedy učinit své procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Zároveň platí, že porušení § 36 odst. 3 části věty před středníkem správního řádu představuje zásadně vždy vadu správního řízení; o vadu řízení ale nejde v případě, že správní orgán určitý dokument či jiný důkaz jako podklad rozhodnutí vůbec nepoužije (viz bod 30 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 73/2015-40).
29. Stavební úřad vyjádření stavebníka ze dne 24. 6. 2022 sice zmínil na str. 5 prvostupňového rozhodnutí, ovšem nikoliv v souvislosti s tím, že by z něj zjistil pro věc relevantní skutečnosti, pouze konstatoval, že se stavebník k námitkám žalobců vyjádřil. Mohlo by se tedy zdát, že vyjádření stavebníka ze dne 24. 6. 2022 skutečně nebylo podkladem rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Soud ovšem nepřesl bez povšimnutí, že argumenty stavebního úřadu stran vypořádání námitek ohledně emisí byly částečně shodné s vyjádřením, které stavebník uplatnil ve svém vyjádření ze dne 24. 6. 2022. Konkrétně argumentace, že prachovým imisím bylo v posledních letech bráněno kropením a že by mělo dojít ke snížení počtu hráčů zapojených do hry, nevyplývá z žádných jiných podkladů založených ve spise, a to ani z protokolu o místním šetření ze dne 21. 6. 2022. Stavební úřad v této části prvostupňového rozhodnutí navíc přímo odkázal na vyjádření stavebníka, že účastníkům řízení bylo navrženo další opatření ke snížení prachových imisí, a to umístěním pruhu látkové zábrany do výšky cca 2 m na pletivo vedle kurtu SO 06 po celé jeho délce. Z obsahu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je tedy zřejmé, že stavební úřad z vyjádření stavebníka ze dne 24. 6. 2022 vycházel. Takové vyjádření proto mělo být zahrnuto do podkladů rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Procesní pochybení stavebního úřadu nezhojil ani žalovaný, který žalobcům neposkytl možnost se s tímto podkladem seznámit.

30. Soud s vědomím výše uvedeného přesto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí v tomto ohledu ob stojí. Soud připomíná, že pro úspěšnost námitky porušení práva vyjádřit se k podkladům je nezbytné, aby žalobci popsali, jakým způsobem takové pochybení mohlo ovlivnit vydané meritorní rozhodnutí, respektive co by se změnilo v případě, kdyby k tvrzené procesní vadě nedošlo (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 28/2011-78, nebo ze dne 31. 8. 2015, č. j. 8 As 149/2014-68). Žalobci však v žalobě (a ani později v průběhu řízení) žádnou argumentaci, jak byli v důsledku neseznámení s vyjádřením stavebníka zkráceni na svých právech, vůbec nepředestřeli. Tato námitka proto není důvodná.
31. Žalobci brojili i proti skutkovým zjištěním ohledně rozšíření rozměrů hrací plochy obou kurtů (SO 05, SO 06) včetně odvodnění a odstupových vzdáleností jednotlivých staveb. Správní orgány se dle žalobců nevypořádaly s jejich tvrzeními ohledně rozšíření rozměrů hrací plochy obou sportovišť. Žalovaný nesprávně posoudil odstupové vzdálenosti jednotlivých staveb od hranic pozemku (nejmenší vzdálenost 2,9 m kurtu od stavby), neboť vzal v úvahu nikoli hranici stavby kurtu, ale hranici „herní lajny“.
32. K této námitce lze obecně konstatovat, že v řízení o dodatečném povolení stavby podle § 129 odst. 2 stavebního zákona je třeba vycházet nejenom z údajů uvedených v doložené projektové dokumentaci, ale i z podkladů dalších, které umožňují ověřit faktický stav provedení stavby (např. stavebního deníku či fotografií; srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014-36, bod 21). Právě proto je v řízení o dodatečném povolení stavby dle posledně citovaného ustanovení stavebního zákona ohledání na místě povinné, neboť stavebnímu úřadu umožní učinit relevantní zjištění o stavbě. V projednávaném případě stavební úřad těmito požadavkům dostal, pokud provedl místní šetření dne 21. 6. 2022 na místě stavby. Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že stavební úřad právě z tohoto místního šetření vycházel, stejně tak jako z předložených fotografií a projektové dokumentace vč. dalších podkladů přiložených k žádosti o dodatečné povolení stavby. Z vyhotoveného protokolu lze seznat, že se stavební úřad seznámil i s vyjádřeními účastníků řízení, a to i žalobců, kteří svá vyjádření dokládali znaleckým posudkem z prosince 2020 a dopisem ze dne 6. 8. 2013.
33. Stavební úřad k rozměrům hracích kurtů dále uvedl, že nedošlo k podstatné změně umístění kurtů oproti stavu zobrazeném v Situaci cvičiště z XII.79 a žádný z objektů SO 05 a SO 06 nebyl umístěn blíže než 2,05 m od hranice pozemků účastníků řízení (odstavec třetí str. 3 prvostupňového rozhodnutí). Dle stavebního úřadu nedochází ani ke změně nivelity kurtů, odvodnění kurtů je do stávajícího prodlouženého drenážního potrubí ukončené vsakem, které vede mezi kurty SO 05 a SO 06. Dále stavební úřad odkázal na odst. 52 rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 43 A 44/2020-70, ve kterém se soud zabýval otázkou umístění a vzdáleností kurtů od sousední stavby (viz odstavec čtvrtý str. 5 prvostupňového rozhodnutí). Žalovaný doplnil, že nejmenší vzdálenost kurtu od stavby je 2,19 m, tj. ve zcela dostatečné míře pro údržbu staveb i užívání prostoru mezi stavbami pro technická či jiná vybavení a činnosti, například technickou infrastrukturu (viz odst. devátý str. 4 napadeného rozhodnutí).
34. Soud k námitce ohledně rozměrů hřišť a odstupových vzdáleností z projektové dokumentace zjistil, že na pozemku stavebníka parc. č. XA byl změněn finální povrch z písku (996 m²) na antuku (886 m²), a plocha sportoviště se tím zmenšila o 110 m². Kurty

s označením SO 05 a SO 06 měly dle původního stavu velikost 9 000 mm x 18 000 mm. Vzdálenost od základní čáry kurtu SO 06 od pozemku žalobkyně b) parc. č. XG měřila v nejširším místě 3 340 mm a v nejúžším místě 2 190 mm. Dle legendy výkresu vedl pískový povrch až k hranicím pozemků stavebníka parc. č. XA a žalobkyně b) parc. č. XG a XH přes zakreslený plot. Dle nové situace vede antukový povrch pouze k plotu, který je umístěn na pozemku stavebníka parc. č. XG na přibližně stejném místě jako doposud, cca metr před hranicí pozemků stavebníka a žalobkyně. Nově je kurt SO 05 o rozměrech 24 000 mm x 10 900 mm a kurt SO 06 24 000 mm x 9 000 mm. Vzdálenost základní čáry kurtu SO 06 od pozemku žalobkyně b) parc. č. XG je v nejširším místě 3 480 mm a v nejúžším místě 2 050 mm.

35. Soud má za to, že ze správního spisu vyplývá, že hrací plocha obou kurtů byla sice zvětšena, nicméně nikoli na úkor žalobců, neboť původní pískový povrch, který vedl až k hranicím pozemků stavebníka parc. č. XA a žalobkyně a) parc. č. XG, byl odstraněn, a nově byl položen povrch antukový, který je veden pouze k plotu na pozemku stavebníka cca 1 metr od hranic s pozemkem žalobkyně a). I odstupové vzdálenosti, které správní orgány ve svých rozhodnutích uváděly, odpovídají projektové dokumentaci, a byť se oproti původnímu stavu změnily, bylo tomu tak pouze v nepatrné míře (např. v nejúžší části je základní čára tenisového kurtu vzdálená od pozemku žalobkyně 2 050 mm, dle původního stavu to bylo 2 190 mm). Je sice s podivem, proč správní orgány ve svých rozhodnutích zmiňovaly pouze vzdálenost pozemku žalobkyně b) od úrovně tzv. základní čáry ohraničující kratší strany tenisového kurtu, a nikoli vzdálenost od konce antukové plochy, nicméně to nic nemění na skutečnosti, že skutková zjištění správních orgánů odpovídají projektové dokumentaci. Pokud žalobci naráželi na to, že odstupové vzdálenosti jsou od konce antukové plochy menší než 1 m a brání tak údržbě nemovitosti žalobkyně b), pak soud souhlasí, že z podkladů vyplývá, že prostor pro údržbu je velmi omezený, nicméně žalobkyni b) by teoreticky ani tento rozestup neměl bránit, aby údržbu provedla z pozemku stavebníka (zjednodušeně řečeno není důvodu, proč by v rámci údržby obecně nebylo možné vstoupit na antukový povrch). Z fotografií a projektové dokumentace je ovšem zřejmé, že údržbě brání plot, který dle fotografií dosahuje spolu s látkovými zábranami i několika metrů do výšky. Plot ovšem není součástí projednávaného dodatečného stavebního povolení, a proto jej soud ani nemůže posuzovat. Stavební úřad tedy shromáždil dostatek relevantních podkladů pro své rozhodnutí a v souladu s § 3 správního řádu zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v nezbytném rozsahu, přičemž to, co je předmětem dodatečného povolení, nepředstavuje překážku pro údržbu domu žalobkyně b). Soud proto ani nebude provádět dokazování navrhanými fotografiemi kurtů a odstupů staveb od nemovitosti, neboť všechny potřebné skutečnosti již byly ve správním řízení zjištěny.
36. Žalobci dále namítali, že stavebník měl v řízení o dodatečném povolení stavby žádat o povolení v rozsahu, v jakém stavební úřad nařídil jejich odstranění. S ohledem na skutečnost, že původní stavby nebyly povoleny (žádné rozhodnutí nebylo doloženo), měly správní orgány uvedenou otázku posoudit. Správní orgány se též měly podrobně zabývat jednotlivými částmi staveb, které stavebník provedl v roce 2014.
37. Ani tyto námitky neshledal soud opodstatněnými. Jak již uvedl zdejší soud v odst. 56 rozsudku č. j. 43 A 44/2020-70, dostupné podklady, které byly součástí spisového materiálu v dané věci, zachycují ucelený a ničím nenarušovaný soubor indicií dosvědčujících, že soubor sportovišť byl rozhodnutím ONV Praha-západ ze dne 22. 4. 1980 v rozsahu

zachyceném na situačním výkresu povolen a v řízení následujícím po vydání rozsudku č. j. 43 A 44/2020-70 nebyly opatřeny žádné podklady, které by shora uvedené závěry zpochybňovaly, a soud se proto s posouzením provedeným v rozsudku č. j. 43 A 44/2020-70 zcela ztotožňuje. Jak dále vyplývá z rozsudku zdejšího soudu č. j. 43 A 44/2020-70, problematickými se staly až úpravy z roku 2014, kterými byl soubor sportovišť rozšířen. V případě výměny antukové vrstvy, prodloužení plochy hřiště a odvodňovacího kanálku se jednalo o přístavbu, tj. změnu dokončené stavby ve smyslu § 2 odst. 5 písm. b) stavebního zákona. Za této situace představovalo rozšíření souboru sportovišť stavební záměr podléhající režimu územního souhlasu a vyžadující stavební povolení (viz odst. 49 citovaného rozsudku). Nelze proto souhlasit s tvrzením žalobců, že sportoviště osoby zúčastněné na řízení jako takové nebylo vůbec povoleno.

38. Pokud následně stavební úřad zahájil řízení o odstranění části stavby podle § 129 odst. 1 stavebního zákona a stavebník požádal o dodatečné povolení stavby „*změna povrchu kurtů-změna užívání z kurtů na odbíjenou na tenisové kurty*“, ani v tomto postupu soud neshledává nic neobvyklého. Jak vyplývá i z prvostupňového rozhodnutí, stavební úřad oznámil zahájení řízení pouze o **části** stavby (pozn. soudu – zvýrazněno soudem). Předmět řízení o odstranění stavby a řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby se navíc nemusí překrývat, jak ostatně dovodila judikatura Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014 - 36, kasační soud uvedl, že „*předmět řízení o odstranění stavby vymezuje stavební úřad, neboť jde o řízení zahajované z úřední povinnosti. Žadatel o dodatečné stavební povolení nemůže svou žádostí takto vymezený předmět řízení překročit (nemůže úspěšně žádat o dodatečné povolení stavby nebo její části, která není předmětem řízení o odstranění stavby), avšak může jej zúžit. Záleží jen na jeho rozhodnutí, zda požádá o dodatečné povolení celé odstraňované stavby (příp. souboru staveb), či zda se jeho žádost bude týkat pouze některé její části.*“ Žádat o dodatečné povolení pouze části stavby je tedy zcela legitimním postupem, ba dokonce v některých případech postupem žádoucím (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2025, č. j. 1 As 89/2024-39 a ze dne 29. 2. 2024, č. j. 2 As 197/2023-39).
39. Dále se správní orgány dle žalobců nedostatečně vypořádaly s jejich námitkami ohledně imisí, které vznikají provozem hřišť. Správní orgány měly k dispozici zprávu hygienické stanice, ze které vyplývá, že při hře tenisu dochází k mnohonásobnému překročení hlukových limitů.
40. Obecně k problematice imisí soud podotýká, že rozhodnou hranicí pro určení intenzity nežádoucích vlivů staveb na okolí (imise) je tzv. „*přípustná míra*“, kterou je třeba rozumět „*míru přiměřenou poměrům*“ (viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 5. 2024, č. j. 51 A 28/2022-36, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, č. j. 9 As 82/2007-120, a ze dne 23. 1. 2019, č. j. 6 As 174/2018-32). Onu míru je třeba posuzovat vždy individuálně, a to s ohledem na místní poměry a konkrétní okolnosti věci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2012, č. j. 8 As 20/2011-131, bod 21). Stavební záměr lze hodnotit jako nepřiměřený místním poměrům tehdy, jestliže se jeho očekávané negativní vlivy na okolí mají vymykat ustáleným poměrům buď svou intenzitou nebo druhově (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019-37, bod 39).
41. Stavební úřad se s námitkou hlukových a prachových emisí vypořádal tak, že neshledal skutečnosti, které by vedly k závěru, že by provedenými úpravami mělo dojít k nárůstu

hlukových a prachových imisí. Sportoviště se dle stavebního úřadu nacházelo v místě již několik desítek let a případné prachové a hlukové emise, které by v teoretické rovině mohly být spojeny s provedenými úpravami, nepřesahují míru nepřeměřenou místním poměrům a neomezují obvyklé užívání pozemků účastníků. Prachovým emisím mělo být zabráněno kropením, navíc by se měl počet sportovců aktivně zapojených do hry snížit (viz odstavec první str. 5 prvostupňového rozhodnutí). Žalovaný se s argumentací stavebního úřadu ztotožnil, pokud obecně uvedl, že: „*Stavba je v souladu s územním plánem obce i s hygienickými a požárními předpisy i ostatními parametry, které jsou výše uvedeny. Dále stavba nezpůsobuje zastínění pozemku. Kvalita prostředí je zachována, jelikož užívání stavby nevybočuje z užívání stavby v místě obvyklém. Předmětná stavba je umístěna v areálu určeném pro sportoviště, jak je uvedeno ve schváleném územním plánu a daný areál se ke sportovní činnosti již několik desítek let užívá, tj. v místě stavby je obvyklý ruch i prach ze sportovních aktivit.*“ (viz poslední dva odstavce str. 4 napadeného rozhodnutí).

42. Dle názoru soudu je takové odůvodnění nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Žalobci v řízení opakovaně namítali, že provoz míčových her (tenisu) je zdrojem značného hluku. Správní orgány se s tímto tvrzením podrobně nevypořádaly, pouze obecně odkazovaly na soulad stavby s hygienickými předpisy a skutečnost, že se sportoviště nachází v místě již několik desítek let. Takové odůvodnění však soud vzhledem k okolnostem pokládá za nedostatečné. Nelze totiž přehlédnout, že změny povrchu provedené v roce 2014 mají významný vliv na možnost využití areálu. Jak vyplývá ze spisové dokumentace, sportoviště bylo původně tvořeno pískovým, resp. přesněji škvárovým povrchem. Takový povrch sice umožňuje hru jak tenisu, tak dalších míčových sportů (volejbal, nohejbal), nicméně v zásadě pouze na příležitostné rekreační úrovni, jelikož neodpovídá parametrům vyžadovaným pro výkonnostní sport. Změna povrchu na antukový proto představuje mnohem významnější počin, než žalovaný uvádí. Antukový povrch již odpovídá parametrům vyžadovaným pro výkonnostní sport a je tedy vhodný nejen pro rekreační hru, ale i k profesionálním tréninkům (individuálním i skupinovým), včetně výuky mládeže. Intenzita využití areálu tak může být v důsledku změny povrchu významně odlišná. Tomu ostatně odpovídá i vyjádření stavebníka v průběhu správního řízení, konkrétně jeho odůvodnění návrhu na vyloučení odkladného účinku případného odvolání. V tomto podání stavebník vypočítává, jaké škody by mu nemožností provozovat kurty vznikly. Z tohoto podání je zřejmé, že předpokládá intenzivní využívání areálu právě pro individuální a skupinové tréninky. Soud přitom ze shora uvedených důvodů pochybuje o tom, že obdobně intenzivní bylo využívání areálu i před jeho rekonstrukcí. Správní spis přitom neobsahuje žádné podklady, na jejichž základě by bylo možné porovnat intenzitu využívání areálu před a po rekonstrukci. Soud má tedy za to, že za shora popsanych okolností není dostatečně odůvodněný závěr žalovaného, že se poměry v areálu téměř nezměnily, když stavebník provozuje na daném místě sportoviště již několik desítek let. Žalovaný tím v podstatě nepřipouští, že by s provozováním jiného sportu mohly být spojeny jiné emise, ale byla pro něj podstatná jen obecná kategorie využití – sportoviště. Žalovaný se měl ale zabývat tím, jak se v důsledku rekonstrukce změnila parametry provozu sportoviště, a to tím spíše, že žalobci nejsou vzdálenými sousedy, k nimž by pouze vzdáleně „doléhal“ hluk z provozu areálu, ale sousedy bezprostředními, jejichž domy těsně přiléhají k areálu, jehož provoz na ně z tohoto důvodu má nepochybně významný dopad. Jelikož tak neučinil, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění.

43. Žalobci v podané žalobě dále upozornili na to, že Krajská hygienická stanice měřením hluku z provozu tenisových kurtů v roce 2015 zjistila, že hygienický limit hluku byl v denní době několikanásobně překročen. Soud předně musí toto tvrzení žalobců korigovat, jelikož měřením hluku sice překročení hygienických limitů opravdu zjištěno bylo, ale nikoli „několikanásobně“, nýbrž o 0,3 dB. K tomu soud uvádí, že tímto měřením žalobci ve správním řízení neargumentovali a žalovaný se jím proto nemohl zabývat. Soud v reakci na tuto žalobní argumentaci doplnil dokazování protokolem o měření hluku z roku 2015 a souvisejícím vyjádřením Krajské hygienické stanice. Dospěl přitom k závěru, že na základě těchto dokumentů nemůže odpovědět na otázku, zda provoz areálu hlukové limity překračuje, či nikoliv. Soud nepřehlédl, že právní úprava hlukových limitů doznala od doby provedení kontroly jistých změn a hluk způsobený hlasovým projevem osob (který byl nikoli nevýznamnou složkou naměřeného hluku v roce 2015) se do měřeného hluku již nezapočítává. Na druhou stranu nelze přehlédnout, že v době měření nebyl areál v plném provozu – ze tří kurtů byly v provozu pouze dva. Rovněž je významné, že měření probíhalo v určité vzdálenosti od areálu (severně od areálu na druhé straně silnice), kdežto domy žalobců k areálu těsně přiléhají. Výše popsané skutečnosti vedou soud k pochybnostem, zda v projednávané věci provoz areálu na zrekonstruovaném povrchu splňuje příslušné hlukové limity, či nikoliv. Závazné stanovisko Krajské hygienické stanice (která si musela být měření hluku z roku 2015 vědoma) postrádá jakékoli přezkoumatelné odůvodnění a nelze tak zjistit, zda je dle Krajské hygienické stanice shora uvedené měření hluku stále použitelné a zda z něj i v současnosti lze vyvozovat nějaké závěry. Pouze na okraj soud poznamenává, že nesouhlasí s touto částí vyjádření Krajské hygienické stanice z roku 2016, v níž uvádí, že ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, není vymahatelné. Skutečnost, že aplikace tohoto ustanovení a zjišťování skutkového stavu k této aplikaci potřebnému může být poměrně komplikovaná, nedává správním orgánům kompetentním v této oblasti právo rezignovat na ochranu zdraví obyvatel.
44. Pokud žalobci namítali, že stavebník provozoval sportoviště ke hře tenisu i po výzvě stavebního úřadu v období červenec až září 2022 bez omezení, k čemuž předložili kopii inzercí v obecním časopisu na sportovní akce v uvedených měsících, pak ze správního spisu vyplývá, že stavebník měl učinit taková opatření, aby uvedené kurty nebyly od 1. 7. 2022 užívány (viz odpověď stavebníka ze dne 28. 6. 2022). I kdyby tomu tak ovšem bylo, dle názoru soudu se tato námitka míjí s předmětem projednávané věci, jelikož předmětem řízení je dodatečné povolení stavby, nikoli otázka jejího faktického užívání ve 3. čtvrtletí roku 2022.
45. Při jednání soudu dne 18. 6. 2025 žalobci rovněž namítli, že správní orgány nepřípustně „smísily“ řízení o dodatečném povolení stavby a řízení o změně užívání stavby. Tato námitka však nebyla uplatněna ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.) a soud se jí proto nemůže zabývat.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

46. S ohledem na výše uvedené závěry soud shledal žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, a to jednak z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, jednak z důvodu, že správní spis neobsahuje dostatečné podklady, z nichž by bylo možné posoudit otázku dodržení hlukových limitů [§ 76 odst. 1

písm. a) a b) s. ř. s.] a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Bude na žalovaném, aby přezkoumatelným způsobem vypořádal námitku žalobců ohledně hlukových emisí (jak z hlediska toho, zda se při užívání po roce 2014 jedná o užívání v místě obvyklé a neomezující nepřiměřeně užívání pozemku žalobců, tak z hlediska dodržení hlukových limitů), případně i za doplnění podkladů, bude-li toho zapotřebí.

47. Soud neshledal důvod pro současné zrušení prvostupňového rozhodnutí podle § 78 odst. 3 s. ř. s., neboť shora popsane vady řízení budou moci být zhojeny žalovaným v dalším řízení.
48. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci byli v řízení úspěšní, a mají tak právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení. Odměna advokáta žalobců a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění do 31. 12. 2024. V daném případě se jednalo o úkony společné pro dva zastupované žalobce (pročež soud dle § 12 odst. 4 advokátního tarifu společnému advokátovi žalobců za každou zastupovanou osobu snížil mimosmluvní odměnu o 20 %). Mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby činí částku 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], po snížení podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu pak za každého z žalobců 2 480 Kč. V daném případě se jednalo o dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) a dva režijní paušály, a to ve výši 2 x 2 480 Kč a režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 4 advokátního tarifu]. Za dva úkony právní služby náleží advokátovi za každého z žalobců mimosmluvní odměna ve výši 4 960 Kč (2 x 2 480 Kč) a režijní paušál ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč). Náhrada hotových výdajů v paušální výši však zástupci navrhovatel náleží pouze jedenkrát (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 25 Cdo 1610/2014). Výše odměny za každého z žalobců tedy činí 5 260 Kč. Soud naopak žalobcům nepřiznal náhradu nákladů souvisejících s jejich replikou ze dne 3. 5. 2023, neboť se obsahově jednalo pouze o stručné zopakování některých žalobních bodů, a nejednalo se tako podání nezbytné k dosažení úspěchu ve věci, a tudíž ani o účelně vynaložený náklad ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože je zmocněný advokát dle § 57 odst. 2 věty za středníkem s. ř. s. společníkem právnické osoby zřízené podle zvláštních právních předpisů upravujících výkon advokacie a plátcem daně z přidané hodnoty je tato právnická osoba, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku 1 104,6 Kč za každou zastoupenou osobu, odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.) ve výši 21 %. Žalobcům dále přísluší náhrada za zaplacené soudní poplatky za žalobu a za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 2 x 4 000 Kč. Celkem tedy každému z žalobců vůči žalovanému přísluší náhrada nákladů ve výši 10 364,60 Kč.
49. Podle advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025 soud dále žalobcům přiznal náklady za jeden úkon právní služby ve výši 4 620 Kč (účast na jednání soudu dne 18. 6. 2025 nepřesahující dvě hodiny) podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. g) a § 12 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025, za druhou osobu snížený o 20 % ve výši 3 696 Kč, a jeden režijní paušál ve výši 450 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu. Jelikož je advokát společníkem právnické osoby zřízené podle zvláštních právních předpisů upravujících výkon advokacie a plátcem daně z přidané hodnoty je tato právnická osoba,

odměna se zvyšuje o 21 % odpovídající DPH. Celkově tedy každému z žalobců přísluší odměna za účast na jednání ve výši 5 303,43 Kč.

50. Každému z žalobců byla vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 15 668,03 Kč. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám zástupce žalobců (§ 149 odst. 1 o. s. ř. užitý na základě § 64 s. ř. s.).
51. Osobě zúčastněné na řízení soud neuložil žádnou povinnost a nejsou zde ani žádné důvody hodné zřetele, pro něž by bylo namístež jim přiznat náhradu nákladů řízení. Proto jí náhrada nákladů řízení nepřísluší (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. června 2025

Lenka Oulíková v. r.
předsedkyně senátu